

ПРИ МЕЧКИТЪ.

(разказъ).

(Продължение отъ I книжка)

Настъпи тиха и приятна нощъ. Мечката легна въ ямата, около неѣх легнаха мечетата, а въ срѣдата имъ спи Янко . . . Прѣнесълъ се той и заспалъ дълбокъ сънъ. На сънъ му се прѣсѣни едно голѣмо дърво и подъ него една кѣщица. Въ кѣщицата седна една бабичка, а на около ѣх заобиколили старци. Бабичката почна да имъ говори: вървѣте приятели, да намѣрите моето внуче. То живѣе въ тъмната гора при мечките; вземете тояги и брадви и избавѣте бѣдния Янка . . . Събрали се старцитѣ и тръгнаха. Вървели день - два и търсили на всѣкъдѣ . . . „Азъ съмъ тукъ“, — искалъ да извика Янко, но не можалъ — нѣмалъ гласъ. — „А тати и мама кѣдѣ ли сѣ? Тѣ се не виждатъ по между имъ“!..

Янко се събудилъ, — било се съмнѣло. Мечетата лежели около него, а мечката била излѣзла нѣкъдѣ си.

Минѣло недѣля. Мечката постоянно прѣнасяла на мечетата и на Янка: хлѣбъ, ягоди и орѣхи. Донесе тя и пакъ нѣма, нѣма, за Янка. Открадне ли си малко, късокракото мече „цанѣ - цанѣ!“ ще го удари за взетото кѣсче . . . Мечката се ядосала отъ това, ударила мечето и зарѣмжала страшно, като да имъ казвала: „не се карайте, ще намѣрѣх и ще нахранѣх всѣкиго отъ васъ“ . . . Слѣдъ нѣколко минути тя милвала своето меченце и му дала да гложди една кость.

Седи Янко като на гости при мечките, а малкитѣ мечета около му пакъ го заобиколахъ и почнахъ да си играхъ. Ту едното, ту другото ще го закача съ кракъ, или ще му заближе рѣката, а по нѣкой пѣтъ съ глава ще го погали и „м-м-м!“ . . . ще изрѣмжи, като да му говори: „Янко, бѣди нашъ братъ“. Мечката стои и клати главата си, като да казва: „тѣй---тѣй . . . живѣйте си като братя“ . . .